

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 19C/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319201541
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Zapletajová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2022:1319201541.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave pred sudkyňou JUDr. Tatianou Zapletajovou, v spore žalobcu: G. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. Z. XXX/X, B., št. prísl. SR právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Eva Mišíková, s.r.o., so sídlom Partizánska 2, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody vo výške 1238,04 eur s príslušenstvom spôsobenej nezákonným rozhodnutím verejnej moci pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 980 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 980 eur od 05.10.2017 do zaplatenia, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

III. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 11.03.2019 uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 1238,04 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 20.09.2017 do zaplatenia a nahradiť trovy konania titulom uznesenia vyšetrovateľa PZ Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III o vznesení obvinenia, ktoré považuje žalobca za nezákonné rozhodnutie.

2. Žalobu skutkovo a právne odôvodnil tým, že Uznesením vyšetrovateľa PZ Bratislava Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III pod ČVS: ORP-897/I-VYS-B3-2014 zo dňa 10.12.2014 bolo voči žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre trestný čin (prečin) ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Voči predmetnému uzneseniu dňa 31.12.2014 podal sťažnosť, avšak predmetné uznesenie bolo už dňa 15.12.2014 zrušené ako nezákonné uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava III s p. zn. 2 PV 861/14/1103-12. Vyšetrovateľ následne dňa 15.04.2015 vydal uznesenie, ktorým zastavil trestné stíhanie z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Voči tomuto uzneseniu podali poškodení prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 23.04.2015 sťažnosť, ktorej prokurátorka dňa 18.05.2015 uznesením vyhovel a uložila vyšetrovateľovi, aby vo veci znova konal a rozhodol.

3. Dňa 25.08.2015 bolo voči žalobcovi opätovne vznesené vyšetrovateľom obvinenie, skutok bol kvalifikovaný ako trestný čin (zločin) zabitia podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona, proti ktorému dňa 08.09.2015 podal sťažnosť. Sťažnosť voči tomuto uzneseniu bola prokurátorkou Krajskej prokuratúry Bratislava zamietnutá dňa 29.09.2015, s p. zn. 1Kpt 699/15/1100 a následne dňa 25.01.2016 podala prokurátorka na Okresný súd Bratislava III. obžalobu, pod sp. zn. 2Pv 861/14/1103-52. Žalobca bol

rozsudkom tunajšieho súdu pod sp. zn. 3T/15/2016 zo dňa 14.10.2016 uznaný vinným zo spáchania trestného činu (zločinu) zabitia, ktorý následne na odvolanie žalobcu Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2T0/21/2017 zo dňa 04.05.2017 zrušil a žalobca bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného zákona z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

4. Žalobcovi v tomto trestnom konaní vznikli trovy právneho zastúpenia advokátom JUDr. Mišíkovou na základe udelenej plnej moci zo dňa 23.09.2015 a to počas celého trestného konania, ktoré v žalobe vyčíslil vo výške 1238,04 eur. Žalobca listom zo dňa 04.07.2017 požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie a priznanie nároku na náhradu škody spočívajúcej v účelne vynaložených hotových výdavkoch a v odmene advokáta, vypočítanej na základe vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Žalovaný dňa 05.10.2017 oznámil žalobcovi, že jeho nárok nebude uspokojený s odôvodnením, že oslobodenie spod obžaloby samo o sebe neznamena, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné a teda aj právnym titulom pre úspešné uplatnenie nároku. Ak odvolací súd po zhodnotení výsledkov dokazovania nevzhliadol v konaní žalobcu trestný čin, nejde o postup súdu, ktorým by bola anulovaná zákonnosť predchádzajúceho postupu povereného príslušníka PZ pri vznesení obvinenia. S názorom žalovaného nesúhlasil, poukázal na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky i Českej republiky, vyslovujúcej právny názor, že oslobodenie spod obžaloby treba považovať za skutočnosť spôsobujúcu nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, a teda na danú situáciu možno analogicky aplikovať ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu týkajúce sa nezákonného rozhodnutia a zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Následne žalobca podrobne zdôvodnil výšku uplatňovanej škody.

5. Žalobca pripojil nasledovné listinné dôkazy: žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 04.07.2017 podané na Generálnu prokuratúru SR dňa 06.07.2017, odpoveď na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúry SR zo dňa 25.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 6 Tdo 8/2018 zo dňa 09.01.2019 a v ostatnom odkázal na spis tunajšieho súdu Bratislava III sp. zn. 3T/15/2016, ktorý zároveň navrhol pripojiť.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu doručenom súdu dňa 12.07.2019 (č.l.43) žiadal žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť, pretože nie sú splnené podmienky pre existenciu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca nedisponuje titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy od štátu a zároveň dostatočne vznik skutočnej škody nepreukázal. Nárok na náhradu škody podľa § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť jedine v prípade, ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Rozhodnutím súdu nebola vyslovená nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí tej ktorej trestnej veci. Tento názor vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR (uznesenie sp. zn. I. ÚS 548/2012-13 z 07.11.2012) ako aj z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Lavrechov vs. Česká republika z 20.06.2013). Zákon o zodpovednosti za škodu priznáva nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, v žiadnom prípade nepriznáva nárok na náhradu škody spôsobenej výsledkom trestného konania. Žalobca bol oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, t.j. z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, nakoľko Krajský súd v Bratislave vzhliadol v jeho konaní nutnú obranu podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona. Z uvedeného preto vyplýva, že súd nemal pochybnosti o tom, že sa skutok stal a že ho spáchal práve žalobca.

7. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 09.07.2020, č.k, 19C/27/2019-100 žalobu žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Vecne súd prvej inštancie zamietajúce rozhodnutie zdôvodnil tým, že neboli splnené všetky zákonom predpokladané podmienky zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a to existencie nezákonného rozhodnutia a vznik škody. Vo vzťahu k žalobcom uvádzanému rozhodnutiu - uzneseniu vyšetrovateľa PZ Bratislava Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III pod ČVS: ORP-897/I-VYS-B3-2014 zo dňa 10.12.2014, ktorým bolo voči žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre trestný čin (prečin) ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona uviedol, že uvedené rozhodnutie nie je možné považovať za nezákonné. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že žalobca nesplnil ani ďalšiu podmienku uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003

Z.z., keď hodnoverne nepreukázal ani vznik celej uplatnenej škody vo výške 1 238,04 eur a to tým, že nepreukázal, že túto skutočne v plnej miere uhradil.

8. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b), h) C.s.p.. Mal za to, že súd sa svojim rozhodnutím odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe, nevysporiadal sa so všetkými relevantnými skutočnosťami a riadne rozhodnutie neodôvodnil, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu súdom prvej inštancie uviedol, že nakoľko v danej problematike existuje rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej sa výsledok trestného konania považuje za meradlo opodstatnenosti (zákonosti) začatia a vedenia trestného stíhania (uznesenie NS SR sp.zn. 4M Cdo 15/2009, nález ÚS SR sp.zn. I.ÚS 540/2016-33). Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaná uviedla, že početné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR ako aj ESLP posudzujú splnenie podmienok na náhradu škody podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., rovnako ako aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Od vydania rozhodnutia NS SR sp.zn. 4M Cdo 15/2009, ktoré bolo publikované pod č. 2/2014 bolo vydaných viacero rozhodnutí, v zmysle ktorých Slovenská republika nie je zodpovedná za za výsledok trestného konania, ale za zákonný priebeh. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie svoju argumentáciu opieral len o nález ÚS SR sp.zn. II. ÚS 163/2013 a jedno rozhodnutie ESLP vo veci Lavrechov proti ČR, sťažnosť č. 57404/08, pričom na neskoršiu súdnu prax nereflektoval.

9. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil na uznesení Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 163/2013 z 13.11.2013. Uvedené rozhodnutie však nie je plne aplikovateľné na prejednávany prípad, nakoľko v prejednávanej veci nebolo sporným, že žalobca (ako obvinený) využil všetky prostriedky na rozptýlenie zákonosti dôvodov, na ktorých bolo jeho obvinenie postavené. Keďže sťažnosti žalobcu proti uzneseniam o vznesení obvinenia boli ako nedôvodné zamietnuté. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Odvolací súd tak konštatuje, že už v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bola táto otázka ustálená, preto sa súd prvej inštancie svojim rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

10. Nakoľko sa súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalobcu odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, odvolací súd dospel k záveru, že iba zrušením napadnutého rozhodnutia a jeho vrátením na súd prvej inštancie na nové prejednanie, dôsledne zabezpečí stranám možnosť (v rámci tzv. dvojinštančného konania) reagovať na skutkové zistenia, i právne závery významné pre rozhodnutie v merite veci a zároveň možnosť náležite overiť (preskúmať) ich správnosť na základe riadneho opravného prostriedku.

11. Dňa 31.08.2021 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal súdu listinné dôkazy a to faktúry, ktoré predstavujú vyúčtovanie právnych služieb poskytnutých v trestnom konaní advokátkou žalobcu. Z faktúry vystavenej dňa 14.12.2015 vyplýva, že advokátka žalobcu fakturovala odmenu za poskytnutie právnych služieb spolu v sume 480 eur za úkony právnej služby - spracovanie a zaslanie návrhov na doplnenie dokazovania, 10.11.2015 v sume 120 eur a preštudovanie spisu s návrhom na

doplnenie dokazovania a na spôsob skončenia prípravného konania, 24.11.2015 v sume 360 eur. Z faktúry vystavenej dňa 26.04.2017 vyplýva odmena za poskytnutie právnych služieb v sume 500 eur za úkony právnej služby - príprava na verejné zasadnutie súdu v odvolacom konaní Krajského súdu v Bratislave v sume 300 eur, účasť na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave dňa 04.05.2017 v sume 200 eur.

12. Vo veci bolo opätovne nariadené pojednávanie. Na pojednávaní dňa 07.09.2021 poverený zástupca žalovaného uviedol, že nepovažuje podmienky podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. za splnené, náhradu škody možno priznať iba ak sa orgány činné v trestnom konaní dopustia excesu z postupu uplatneného platnými právnymi predpismi. Ďalej poukázal na to, že žalobca nepreukázal skutočnosť zaplatenia trov právneho zastúpenia. Z faktúr vyplýva, že žalobcovi boli fakturované tri úkony právnej služby a to spracovanie a zaslanie návrhov na doplnenie dokazovania 10.11.2015 a v žaloby vyčíslené na 47,68 eur, preštudovanie spisu spolu s návrhom na doplnenie dokazovania a na spôsob skončenia prípravného konania dokazovania 24.11.2015, v žalobe vyčíslené na 95,37 eur a účasť na verejnom zasadnutí v Bratislave dňa 04.05.2017 v žalobe vyčíslené na sumu 100,50 eur. Prvú položku faktúry zo dňa 26.04.2017 nie je možné priradiť ku konkrétnemu úkonu. Právny zástupca žalobcu odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia. Vo vzťahu k uplatnenej výške škody uviedol, že doposiaľ nebola rozporovaná a žalobca si škodu uplatnil v minimálnom rozsahu ako trovy obhajoby vyčíslené v zmysle Vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov.

13. Dňa 25.11.2021 žalobca zaslal súdu písomné potvrdenia o úhrade faktúr a to príjmový pokladničný doklad zo dňa 16.11.2015 o úhrade sumy 480 eur a výpis z účtu advokátky žalobcu, z ktorého vyplýva, že žalobca bezhotovostným vkladom previedol dňa 11.05.2017 na účet svojej právnej zástupkyne sumu 500 eur.

14. Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 03.02.2022 opätovne poukázal na faktúry predložené žalobcom (bod 12.), z ktorých mu vychádza preukázaný nárok zo strany žalobcu na odmenu za právne služby vo výške 243,55 eur. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že pôvodného advokáta mu zabezpečil otec, neskôr si sám na zastupovanie zvolil aktuálnu právnu zástupkyňu. Dohodli sa na zaplatení odmeny za právne služby v dvoch faktúrach. Jednu platil v hotovosti a druhú prevodom. Vypĺcanie odmeny pôvodnej advokátky riešil otec žalobcu, preto nemá doklad o úhrade. S advokátkou sa mu nepodarilo skontaktovať. Vo faktúrach boli zahrnuté všetky úkony, ktoré počas trestného konania vykonala advokátka žalobcu. Právny zástupca žalobcu uviedol, že skúmanie jednotlivých úkonov právnej služby nie je pre rozhodnutie vo veci podstatné. Podľa povereného zástupcu žalovaného bola žalobcovi vyfakturovaná odmena za štyri úkony právnej služby, pričom jeden pod č. 1 vo faktúre č. 20170015 nebol v žalobe uplatnený. Úhrada za zvyšné úkony právnej služby uplatnené v žalobe neboli žalobcom preukázané. Nebol teda splnený jeden zo základných predpokladov a to skutočne spôsobená škoda. Keďže išlo o právne komplikovaný trestný prípad je nesprávne označiť postup orgánom činných v trestnom konaní za nezákonný.

15. Uplatnený nárok súd posudzoval podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa Občianskeho zákonníka a podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

16. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z. z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Podľa § 3 ods. 1 písm. cit. zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Podľa § 6 ods. 1, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

17. Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa § 18 ods. 1 náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Podľa

ods. 3 súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

18. Podľa § 25 ods. 1, ak nie je ustanovené inak, právne vzťahy, vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona, sa spravujú Občianskym zákonníkom.

19. Okresný súd Bratislava III je v zmysle § 392 ods. 2 CSP pri zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu poukazuje na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky na judikát R 37/2014, právna veta ktorého znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktorý sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

20. Spornou ostala otázka rozsahu náhrady škody.

21. Žalobca si uplatnil náhradu škody v rozsahu uhradenej odmeny advokáta za zastupovanie s trestnom konaní. Vykonanie a uskutočnenie úkonov právnej služby nebolo sporné. Uvedené nakoniec vyplýva aj z obsahu trestného spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 3T/15/2016. Žalobca v žalobe vyčíslil škodu spočívajúcu v odmene za 6 úkonov právnej služby v trestnom konaní v sume 524,53 eur za rok 2015 pri základnej sadzbe tarifnej odmeny vo výške 95,37 eur v zmysle § 12 ods. 3 písm. b) Vyhlášky /v žalobe nesprávne uvedené § 12 ods. 1 písm. b) vyhlášky/, pretože žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin zabitia podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona v rozmedzí trestnej sadzby tri až osem rokov, za 6 úkonov právnej služby za rok 2016 v sume 512,51 eur / základnej sadzbe tarifnej odmeny vo výške 97,62 eur/ a dva úkony právnej služby za rok 2017 v sume 201 eur / základnej sadzbe tarifnej odmeny vo výške 100,50 eur/, spolu 1.238,04 eur. Podľa § 1 ods. 4 vyhlášky, výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3. Z uvedeného vyplýva, že základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje 1/8 výpočtového základu, pre jednotlivé roky to predstavuje sumu 104,87 eur za rok 2015, 107,25 eur za rok 2016 a 110,50 eur za rok 2017. Žalobca pri vyčíslení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za rok 2012, 2013 a 2014. Uvedená skutočnosť, ale nemá vplyv na výšku náhrady škody, ktorú si žalobca uplatnil, pretože súd je v zmysle § 216 ods. 1 CSP viazaný žalobným návrhom.

22. Z predloženého príjmového pokladničného dokladu číslo P-007 zo dňa 16.12.2015 (čl. 168) má súd za preukázané, že žalobca uhradil faktúru 20120053 (čl. 154) vystavenú advokátkou žalobcu v sume 480 eur. Rovnako z výpisu z účtu právnej zástupkyne žalobcu (čl. 168) vyplýva, že žalobca dňa 11.05.2017 bezhotovostným prevodom uhradil faktúru 2017015 (čl. 154) v sume 500 eur. Súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že nie je oprávnený skúmať správne vyúčtovanie jednotlivých úkonov v predložených faktúrach, pretože v zmysle § 1 ods. 3 Vyhlášky odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až 14) a žalobca preukázateľne zaplatil odmenu za poskytovanie právnych služieb za vykonané úkony právnej služby v trestnom konaní v sume 980 eur, ktorá je nižšia ako odmena advokáta v zmysle vyhlášky o tarifnej odmene. Žalobca zaplatenie odmeny za poskytovanie právnych služieb v sume 258,04 eur nevedel preukázať.

23. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. lehota omeškania pri priznaní úroku z omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody. Žalovaná oznámila žalobcovi, že neuspokojí nárok na náhradu škody dňa 05.10.2017, preto bol žalobcovi priznaný úrok z omeškania až od tohto dňa. Žalobca nesprávne v petite žaloby uvádza dátum 20.09.2017, z obsahu žaloby, ako aj z listinného dôkazu na čl. 16 vyplýva deň oznámenia 05.10.2017. Výška úroku z

omeškania 5% ročne vyplýva z § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

24. Z týchto dôvodov bolo žalobe vyhovie len čiastočne a vo zvyšku istiny a úroku z omeškania bola zamietnutá.

25. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 a § 262 ods. 1 CSP, pretože žalobca mal len čiastočný úspech vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia, na tunajšom súde, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 a 2) a čoho sa odvolateľ domáha.